

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181845856/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

komme til Benge, yntedes over ham og gav ham i Guds Navn — min Betsignelse.

Den unge (afsidt). Den seder forbandet lidt i disse Tider.
Kromanden. Kaa! var han fornøjet dermed?

Den brune Mand. Nej, tænkt en Gang, min kjære Broder! hvor ugudelig og syndig Verden er, han svarede mig, at han hellere vilde have en Skilling end min Betsignelse.

Kromanden. Det vilde jeg, saa min Sjæl! ogsaa.

Den brune Mand. For Guds Skyld, min kjære Broder! tal ikke saa besvotteligt, ellers maa jeg forlade dit Hus. At foragte Guds Betsignelse — kan man tænke sig noget afsærligere?

Kromanden. Nej, min Broder! du tager fejl, det var ikke Guds Betsignelse, han foragtede, men det var din; den Betsignelse, du kunde give ham med Manden, kunde slet ikke hjælpe Manden, men med din Skilling kunde du hjælpe ham. Dog, det er altid Guineus Adfægt: at Betsignelse er bedre end Almisje, thi den første koster ham hans et Par Ord, som han mener lige saa lidt med, som han har i Sinde at give noget hørt, fordi han tager sin Pung op af Lommen. Men, lad os tale om noget andet! Skal du ikke have noget at leve af, medens dine Døje pulser?

Den brune Mand. Nej, du skal have Tak, Broder, jeg har nok til spist.

Kromanden. Det kan vel være, men jeg kan se paa din Søn, at han behøver noget. Er det ikke sandt?

Den unge. Ja, jeg kan ikke nægte, at jeg jo har Appetit.

Den brune Mand. Det er forstræffeligt: æde og drikke, det er det eneste, som unge Mennesker nu kan gjøre.

Kromanden. Ti du kan stille, thi baade du og jeg har seld overet unge, og haft Appetit. Desuden er han jo imet Barn, lad ham hans i loadanne Ting raade sig selv. Vi skal nok saa noget at leve af, uden at det skal løbe dig noget, thi det er dog nok Hovedstuden.

Hu gik Kromanden ud, og skjædede Mad og en Douchille